

עלי אופק

פרשת ויקהל-פקודי

הנושא: בלבבי משכן אבנה

“ חובה על כל אחד ואחד
לחפש, לבקש,
ולמצוא טעם בהתקרבות לד',
לבנות מקום בליבו

כדי שהקב"ה והתורה
ידורו בו ביחד... ”

(הגר"י לוינשטיין מתוך ילקוט לקח טוב, שמות)

תוכן עניינים:

- 3..... מן השורש | הרב י. א. כהן
- 8..... מילים חמות | המורה אביבה חזן
- 9..... ובדור הזה? | דבר המערכת
- 6..... כרטיס ביקור | אפרת ארליך
- 6..... המשכן שלנו | מרים סופר
- 7..... ושכנתי בתוכם | בעילום שם
- 7..... יזכרו לך | בעילום שם
- 8..... אחדות הלבבות | דניאלה שוסטק
- 9..... הלב הזה | הדסה אסתר אברהם
- 9..... מחכים למשיח | בעילום שם
- 10-11..... השמחה במשכני | אפרת שושתרי
- 12..... סוד ההצלחה | בעילום שם
- 13..... במקום הזה | אביטל אוטמזגין
- 13..... בלבבך תבני משכן | הדסה דגמי
- 14..... לאורם נלך | הודיה אוחנה
- 15-16..... דירה להכיר | הילה שנקר ושרה בן שלמה
- 17..... מילמילון | אביטל גולי
- 18..... שיחו בכל נפלאותיו | שירן שהינו
- 19-20..... עלי דרך
- 21..... הילולים | מדור לאיחולים

כניסת שבת
וקבלת שבת בחד"א

17:21

שיעור שבת
עם הרבנית

18:00

קידוש שבת

18:45

הרצאה
הרב ארלנגר

20:45

עונג שבת
לאחר ההרצאה

שעת
הנעילה

23:30

קידוש שבת

10:15

הרצאה
הרב ארלנגר

12:15

ספריה

פתיחה: 14:00
סגירה: 17:00

סעודה
שלישית

17:30

מוצאי שבת

18:27

הבדלה

19:05

מן השורש

משכן האדם

בשלוש עשרה עיקרים של הרמב"ם מופיע פסוק יחיד מתהילים:
 "היוצר יחד ליבם המבין אל כל מעשיהם".
 אין דבר יותר פנימי וסודי מהמחשבות האישיות של האדם.

אחד מבגדי הכהונה היה צריך לכפר על הרהורי הלב, לאבנט של הכהן הגדול היה תפקיד להיות נציג
 "כאילו" של המחשבות הפנימיות של הכהן הגדול.
 צריך להבין מה זה נקרא הרהורי הלב.
 למעשה הרהורי הלב משקפים את האישיות של האדם וכל תפקוד של עבד ד' זה לשעבד את ליבו
 לריבונו של עולם, הדבר הזה הוא גם פשוט וגם עמוק.

החינוך חייב לכוון את האדם למעשים טובים, עשיית מצוות, להתקרב לבורא עולם, זה התפקיד של
 החינוך מאז הגיל הכי קטן חייבים לנסות לכוון את הלב לכיוון של הרוחניות, להעלות אותו מעבר
 לדרישות הגופניות הטבעיות, ההרגל הוא האמצעי לכוון את המחשבות, ההרגל הוא המעשי, זה התפקיד
 של האימא להרגיל את הילד הקטן למצוות פשוטות, להגיד ברכות, ללבוש כיפה (לבנות – להיות
 צנועות). הדרך הפשוטה הזו, דרך החינוך צריכה לעלות את האישיות העליונה לשיא הקדושה.

אז מגיע המעמד העמוק הפנימי בעניין המשכן של האדם להבין שהגוף צריך להיות מעטפה, משכן ללב.

בברכות השחר מתחילים עם הברכות על המעשים הגשמיים כדי להגיע לברכות העליונות: "אוזר ישראל
 בגבורה, עוטר ישראל בתפארה".
 תכלית האדם היא לשעבד את הגוף כדי לעשות ממנו כלי קיבול לקדושה, כלי קיבול לרוחניות. עבודה
 זו קשה, אבל דקדוק במעשי המצוות היא התרופה האמיתית לתת לנשמה להשפיע על כל הגוף. אמירת
 ברכה אחת משנה את היחס שלנו לעולם החיצוני ומביעה את הרצון האמיתי של היצור האנושי להכיר
 ולהודות לבורא.

בנות יקרות!

התפקיד של האדם הוא לא קל אבל הוא גבוה, זה מעלה אותנו בקרבה ובנצחיות. הכשרות של האוכל
 זה אחד מהדוגמאות של האמצעים האלו לעליה.
 בפסח מקפידים עוד יותר על הכשרות וממילא מתעלים עוד יותר.

התפקיד של היהודי הוא תמיד לשאוף, לבקש, להשתדל לעלות. בצורה כזאת הלב יהיה המרכז של
 משכן האדם, משכן הקדושה.
 ובצורה כזאת ניתן את המזון הרוחני לנשמה.
 בלבבי משכן אבנה!

מילים חמות

בנות יקרות ואהובות.

לא במקרה פרשות ויקהל פקודי העוסקות במלאכת המשכן נגעו בנושא השבועי של עלי אופק -

בלבבי משכן אבנה...

לעם עבדים שהרגע יצא ממצרים הוצע לבוא ולקחת חלק בעול בניית המשכן.

עם שהדיפלומה היחידה שהייתה באמתחתו היה בתחום הלבנים והבניין.

הרזומה היחיד והניסיון הבלעדי היה בהרמת הפירמידות.

מה להם ולמלאכת המחשבת של בניין המשכן? -

כאן דרושה אומנות מאין כמוה...

פה דרוש ניסיון עתיר ידע.

לצורך המשימה יש להיות בקיאים ברקיעי כסף נחושת וזהב. בתחום טווייה, אריגה וצביעה.

וראו זה פלא.

כח רצון שהכתוב מכנה כל מי "שנשא ליבו", לצד יוזמה גם של נשים שתרמו את המראות הצובאות - (רש"י)

יצרו בס"ד את יצירת המופת של דור המדבר.

בצלאל רצה, שאף וד' מילא אותו רוח אלוקות.

כן... רק כך הייתה ס"ד.

ואנו בדור שד' שוכן בכל אחת: "ועשו לי מקדש ושכנתי..."

אם נרצה באמת, נשאף חזק.

לצד יוזמה וביצוע.

בלי תירוצים של בטלנות, אדישות ועצלנות.

רק כך... נגיע...

ועוד: יש להאמין בכח שלנו גם כשאין דיפלומה...

גם כשאין נתוני פתיחה מטיבים.

יהדות ובנית משכן אישי אינה רק נחלתן של מיטיבות לכת...

פסח כשר ושמח.

כשר בוודאי יהיה,

שמח לא בטוח!

תלוי? במי תלוי?

במי שבונה משכן... בלבבה...

שבת שלום. המו' אביבה.

ובדור הזה?

אלא כל תקופה ומה שנדרש ממנה.
 ולא תמיד זו מטרת העל שלנו.
 וכמו שהרב צור אומר:
 "יותר גדול מלמות על קידוש ד'
 זה לחיות על קידוש ד'".
 כי למות- זה רק פעם אחת
 ולחיות זה כל רגע ורגע.
 ואת עושה את זה!
 כל ברכה שלך בבוקר או לפני אכילה
 כל סנטימטר יותר בחצאית או בחולצה
 כל מילה שרצית לומר ובסוף לא...
 בעצם, כל פעם ששמת רגע בצד את הרצון שלך
 ועשית את רצונך-
 זה עוד אבן שהוספת למשכן שבליבך.
 ע"י הקרבת הרצון הזו את מקרבת את ד'
 אליך.
 לחייך.
 וזה ענק!
 זה הקידוש ד' הכי גדול שיש-
 לחיות ע"פ דרך האמת באמת.
 וזו הזכות (וגם חובה) שהיא כולה שלך.
 כי יבוא היום
 ובית המקדש יבנה-
 מאותם אבנים
 בהם בניית
 את המשכן שבליבך!

שק.
 גדוש. עמוס.
 תכולתו כמעט נשפכת מתוכו.
 והנה עוד שק מצטרף אליו בחבטה מהדהדת
 דומה לחברו בתוכנו הרב.
 גם השלישי מתמלא במהירות ונשלך לכיוון.
 וכך תוך זמן קצר
 עשרות ומאות שקים נערמים
 אי שם בגנזי מרומים.
 שקים של מסירות נפש!
 לאורך כל הדורות
 שנים של מהמורות,
 של ביזיונות
 של ניסיונות
 של פרעות ורדיפות
 והתנכלויות שלא חולפות,
 אל מול גב חשוף
 שפוף כקנה סוף.
 ואם זאת-
 יציב וברור באמונתו
 אשר רק לאחד הפנה מבטו.
 אלו היו רגליים שעלו לגרדום בבטחה
 ושפתיים שבמשרפות מלמלו פרקי ברכה.
 אלו לבבות שנראו כדליים סדוקים
 אשר הצמיחו לבסוף שדות ירוקים.
 והם-
 לאורך כל הדורות
 הם מסרו את נפשם.
 הם אלו שבנו המקדש בליבם
 למען בורא עולם!
 ומה אנחנו?
 האם אנו יכולים
 להשוות עצמינו לגדולים
 שהמיתו גופם בכזו אהבה
 בשביל חיי עולם הבא?
 וכי גם אנו צריכות לחכות בלב נכסף
 למלחמה או לגירוש נוסף
 ולבכות ולייחל להיגאל
 ולמסור הנפש ב"שמע ישראל"?
 וכל זאת כדי לזכות להירשם
 תחת הכותרת-
 "מת על קידוש ד'..."?

חילים טובות

המקום של כולנו

כרטיס ביקור

אפרת ארליך

אם הייתי שואלת בת רגילה מה חסר לה בחיים- מה היא רוצה שיהיה לה ואין, היא הייתה עונה לי כ"כ הרבה דברים-אולי חברות, כסף, זמן משפחה, זמן שינה (טוב, בזה אני כבר מבינה אותה...), אבל תשמנה לב שהדבר שלא בהכרח עולה לנו בראש- הוא שחסר לנו את אבא כאן אתנו, מוחשי.

הבית שלו לא כאן במצב שאנחנו פשוט יכולים לראות אותו, לבוא לשם ולדבר עם משהו שאנחנו, כבני אנוש- מסוגלים להכיל. אנחנו לא יודעים באמת כמה היה לדור שהיה בו בית מקדש- כמה היה להם פשוט טוב- הם ראו הכל! היה להם בית ללכת אליו, לבכות את נפשם, ולראות איך אבא ממש עונה, ומדבר איתם! מי לא רוצה את זה?!

אנחנו, האמת, מחוברים לאבא כ"כ, שאנחנו לא יודעים כמה- אם יש לי מבחן גדול, ואני בלחץ. אני יכולה פשוט- להתפלל, אני, מתוך סמינר אופקים, בלי לנסוע לירושלים, לכותל או לבית המקדש, בזמנו- אני הולכת לאיזה פינה שקטה (בתקווה למצוא אחת כזו בסמינר...) ו-זהו, רק אני ואבא.

אנחנו לוקחים את ביהמ"ק איתנו לכל מקום. אבא כאן. לא בבית שלו- אלא אצל כל אחד מאיתנו- לכולנו יש כרטיס ביקור אצל אבא. טלפון פנימי ישיר. שנזכה להפנים.

המשכן שלנו

מרים סופר

אם נתבונן היטב במילים "בלבבי משכן אבנה", נשים לב שיש פה מרשם מרומז להתעלות רוחנית ולקרבתו יתברך. בימנו, לצערנו, אין לנו בית מקדש או משכן שאפשר ללכת אליו במטרה לעלות רוחנית, לכן צריך למצוא מקום אחר שיהיה אפשר לשכינה לשרות. המקום הזה הוא הלב של כל אחד מאתנו. בלבבי - משכן אבנה. השכינה יכולה לשרות בכל לב אם רק יהיה לה שם מקום.

וזהו תהליך של חיים שלמים, תהליך של בניה עצמית. בלבבי משכן אבנה. צריך לבנות מקום שבו השכינה תוכל לשרות בלב שלנו. זהו תהליך של סור מרע ועשה טוב. קודם כל צריך להתנתק מכל הדברים שמאטים אותנו בעבודת ה' שלנו, מהתאוות שלנו, מהדברים הלא טובים, ואז אפשר להתקרב לה' יתברך בקיום המצוות, ומתוך שלא לשמה, נבוא לשמה. וזו עבודה של חיים שלמים. אין אדם מושלם בעולם הזה! לכולם יש תיקון. לכולם יש תכלית של "בלבבי משכן אבנה", וכל אחת צריכה להגיע לשם בדרך שלה.

כל פעם שאנחנו עוברים שלב בעבודת ה' שלנו זו אבן נוספת במזבח שאנחנו שמות במשכן שלנו - "ובמשכן מזבח אשים". וכל משכן שנבנה בלב של בן או בת ישראל מקרב אותנו לביאת המשיח ולגאולה במהרה בימינו אמן!

ושכנתי בתוכם

יזכרו לך

ככל שעוברים הימים
 ככל שארוכות השעות
 שוכחת את מאין הגעת
 ולאן מועדות פניך
 ככל שהחיים מתקדמים
 ככל שהלילות מתכהים
 זוכרת את אשר הבטחת
 בלכתך אחריי מדבריות
 גם אם עיניך עצומות
 עוד יבואו ימים
 עוד יתבהרו הלילות
 השמש תעלה
 האמת תתגלה
 תצביעי עליה בעיניים פקוחות
 כשהאור שוב ישוב לזרוח
 כשהכל יהיה
 ברור ונהיר
 כשכולם שוב יוכלו
 להוריד תרמילים
 של מסע
 וכאב
 ובלבול
 שלא אמת נעדרת.

יזכרו לך

שאי אז בזמני דמדומים
 בחרת לך דרך אחרת
 שלא תמיד הייתה זוהרת.
 אי שם במדבר התנערת
 מכל חול שדבק בך
 משכן בניית בלבבך
 ללא אורות וברקים שיעידו.
 וככל שעברו הימים
 ידעת שעוד יבואו זמנים
 מוארים
 שאמונתך בלילות
 בעיניים עצומות
 האירה.

מהמעט אשר לי-
 מרימה לו תרומה.
 פיסות של רצון,
 פיסות נשמה
 זהב,
 שש משזר
 ודם, ושתיקה
 מחשבה של מוסר
 נתינה מתוקה.

מהמעט אשר לי-
 מרימה לו תרומה
 ובונה לו משכן בתוכי.
 ופּתאום אין מקום
 לקנאה ולכעס
 תפוס כל ליבי, כל כוחי

המשכן בליבי
 עוד לא גמור,
 הוא ממשיך ונבנה בכל יום.
 וכמעט מאליו
 נמס כל הרוע
 פשוט, כי אין לו מקום.

יום יבוא, ויושלם
 המשכן בליבי
 שלהיות בית ה' הוא נועד.
 ושוב לא יהיו בי
 ספקות, ושנאה
 ורק האש-
 תמיד תוקד.

יש בליבי
 אש,
 וכעס, וקנאה
 יש בו ספקות
 הוא יודע שנאה
 עטפו אותו שכבות
 של אוטם נורא
 ואיך יכנס אליו אור
 ואיך תבוא בו תורה.

אין לי משכן
 להיכנס,
 להשאיר בחוץ
 את הטומאה.
 להתחטא לפניך,
 להתחדש
 לצאת אחרת. נקיה

אין לי קטורת לשאוף
 אל קרבי,
 אין לי שה או עתוד
 להביא,
 ואין כפרה.
 ואין טהרה.
 ומה יהא עלי,
 בליבי אש זרה.

אחדות הלבבות

דניאלה שוסטק

קראתי חידוש יפה על הפרשות העומדות לפנינו- ויקהל פקודי, ורציתי לשתף גם אתכן.
 בעלי המוסר נותנים בפרשות הללו רמז:
 כי אם יש "ויקהל"- אם עמ"י מתאחד יחדיו לעזור איש לרעהו,
 אזי זוכים ל"פקודי"- להיפקד בישועות!
 את הסיפור הבא סיפר הרב בידרמן שליט"א:
 הבשורה המרה התפשטה בכל ירושלים בבוקרו של יום שישי בחודש אדר.
 דבר פטירתה של אשה חשובה הסעיר את כל העיר ואבל כבד ירד ברחובותיה.
 בנה של האשה- ר' שמעון שהה שעות רבות ליד מיטת אמו עד יציאת הנשמה, ומסע הלוויה עצמו העסיק את
 כל משפחתו עד השעות הקטנות של כניסת השבת.
 כמובן שלבישולים וההכנות לשבת- לא היה זמן. שלא נדבר על המצווה החשובה של 'טועמיה' שלא עלתה על
 קצה מחשבתו...
 ר' שמעון האבל חוזר לאחר הלוויה חסר אונים, בידעו שביתו הפוך לחלוטין בלי כל אפשרות לערוך בו שבת,
 קל וחומר להרגיש עונג שבת.
 וביאוש מה הוא פותח את הדלת
 ופוסע פנימה בצעד כבד.
 עייף.
 והמראה שנגלה לעיניו משנה במהירות את ההלם הראשוני לקריאת התפעלות נרגשת.
 הבית נקי ומצוחצח, כל מאכלי השבת על הפלטה, השולחן ערוך ואפילו מיני מאפה מונחים עליו.
 כוס הקידוש במקומה, רק מחכה לברכת "מקדש השבת"...
 הזוג הנרגש מנסה להבין- מי הוא המלאך שירד משמים וטרח והכין להם את כל השבת?
 וגילו שהיו אלה אחות של אשתו ובעלה יחד עם בנם שהבינו שלאור המצב הנוכחי לא יספיק הזוג להתארגן
 לשבת והכינו למענם הכל!
 אשתו של ר' שמעון התקשרה לאחותה וברכה אותה מכל הלב וחתמה את השיחה: "תדעי לך, שבשכר הזה של
 כל הטרחה והמחשבה עד למאפים המתוקים שחיממו הלב, אני אכין לבנך מיני מאפה לווארט שלו שיתקיים
 בעז"ה בתוך שבוע. אמן!"
 רק בעיה קטנה צצה- לבן לא הייתה שום הצעת שידוך...
 ביום שלישי לאחר מכן מקבלת אשתו של ר' שמעון טלפון מאחותה וצהלה בקולה: "אני רוצה להזמין אותך
 לווארט של הבן שלי!" קראה נרגשות.
 "לפני שנה הועלתה הצעה מצוינת אך למרות הפגישות המתקדמות החליטו לבסוף משפחת הכלה להוריד.
 וכעת, ביום ראשון התקשרו ואמרו שהייתה טעות והם מוכנים להתקדם לפגישה נוספת וכך לחתונה...
 ברכתך התקבלה בשמיים והם נפגשו והלילה ב"ה אנו סוגרים ווארט!"
 ***
 "בלבבי משכן אבנה"- שנזכה בליבנו לבנות משכן לאחר, להיות לעזר לרעינו ולשמח לבבות אחיותינו.
 שההפגנות יהפכו להפגנת אהבה לאחר
 ופרוד הלבבות והדעות יהפוך לאיחוד גדול.
 ובזכות החיבור והביחד של עמ"י שנראה ישועות גדולות ורק שמחות בעמ"י!
 אמן.

מחכים. למשיח.

הלב	ומתי כבר
והנפש	נזכה
עדיין	עד מתי
מחכים	נחכה
שיבוא	בינתיים
היום	יושבים
ו-זהו,	ממתינים
נחזור	שיבוא לו
לשם	אבא
למקום	יחבק
למוכר	את כולנו
למה	ויביא
שלא זכינו	את
מעודנו.	הגאולה.
לקטורת	ועד
לפרוכת	לאותו
למזבח	יום
הטהור	מיוחד
לכל מה	בו נזכה
שראינו	את הנצח
בציורים,	לראות
לקריאת	נתחבר
התורה	לאבא
לחגי	מתוך
השנה	תוכנו
ולחוש את	שיבוא
קרבת	המשיח.
אלוקים.	בקרוב.

הלב הזה

הדסה אסתר אברהם

בלבבי משכן אבנה,

כן, הלב הזה,

שהתלכלך והוכתם,

מניסיונות ונפילות,

בלב הזה,

אני יכולה לבנות משכן.

והלב הזה,

יהיה מקום בו תשכון השכינה,

מקום בו תשרה קדושה וטהרה.

בתוך הלב הזה,

אבנה מזבח לכבוד בוראי,

ושם אראה לו מהו רצוני האמיתי.

כי מתוך הלב הזה,

תעלה אש העקידה,

אש של עמל ועבודה,

אש של מסירות נפש

והקרבת הרצון לשם שמים.

כי הלב הזה,

למרות שהתלכלך והוכתם,

הוא הלב שמחזיק את העולם,

כי בתוכו נמצא

נר התמיד שלא יכבה אף פעם,

נר ה' נשמת אדם.

חברות יקרות!

בואו נחכה לאבא.

בואו לא נתייאש, ונשמור אותו בלב שלנו.

נשאר מחוברות לאבא.

השמחה שבמשכני

אפרת שושתרי

רציתי להודיע גם אני, ששמחה זה לא משהו זמני או תלוי תקופה, חודש או חג מזדמן. פורים או כל אירוע משמח יכולים לספר לנו מהי שמחה וביטחון אמיתי ללא מסכות. וכמובן שיש מקום גדול לפעולות חיצוניות שמעוררות לשמחה. אבל גם עכשיו אחרי שפורים עבר - בואי נתבונן: כמו שהמשכן הוא מקום קבוע ותמידי, כך השמחה יש לה מקום נצחי ונצרכת בכל זמן ותקופה. במשכן שלי ושלך ושכל אחת בונה - השמחה בעבודת ד' היא כלי עיקרי למשכן שבלב שלך! הקטע הבא, שכתבה **תמר הלר**, אומנם קשור לפורים אך הוא רלוונטי לכל זמן בחיים. מקווה שתיקחו אותו ללב - כמוני...

<p>להודיע, להודיע, להודיע מכל הלב לשאוג, שאינ מה לפחד וגם אין מה לדאוג, לא שכחו שם אף אחד והכל ברשימות, יש שכר למאמץ יש אדון לנשמות, אפשר להירגע ולהסדיר את הנשימות. יש אלוקים שבכל העולמות, שאינ לו מעצור ואין לו חומות!</p>	<p>אני רוצה לנסוע מהודו ועד כוש, להודיע, להודיע, (יש לזה ביקוש) להדגיש שזה לא סתם מרמה או קשקוש, לא תזה ערטילאית לא סוג של ניחוש: יש אלוקים. רואים את זה בחוש!</p>
<p>להודיע להודיע! כך אלך ואצרח, לכל מי שטעה לכל מי שסרח, לכל מי שהלך לכל מי שברח. לכל מי שנשאר בלי שום אור שזרח, לכל מי שחשב שאולי שווא טרח, לכל מי שזרע ומאום לא פרח, לכל מי שנרמס והיה למדרך. לכל מי שעשה חשבונות כך וכך. להודיע להודיע לכל מי ששכח, להודיע שיש אלוקים זה מוכח!</p>	<p>להודיע ברמקולים שיסתובבו ברחובות, לצפור בצופרים, בסירנות מיבבות, להודיע ולהריע בכל הקצוות, להודיע למעשים, להודיע למחשבות, להודיע בקול גדול שיכנס ללבבות להודיע שיש מי שלא מפסיק ללוות! שמישהו מלמעלה מסובב הסיבות, שיש סיבה להאמין, ויש למה לקוות. שאינ סוף לישועות ואין סוף לאהבות!</p>

להודיע לכל מי שמחכה לבשורה,
 להודיע לכל מי שמחזיק במסורה
 לכל מי שיש פת במלח ומים במשורה
 לכל מי שמתרחק מהתהום האסורה
 ואומרים לו בשביל מה?
 מה כבר קרה?
 להודיע! להודיע!
 יש מטרה!
 לכל מי שמקריב ועומד בגבורה
 יש תקווה ששווה להתאמץ עבורה!
 לא תבושו לנצח!
 ואם עכשיו זה נורא.
 אודיע בכל העולם ואקרא
 יש אלוקים!
 יש מי שברא!

 להודיע למבקשים,
 להודיע לצועקים,
 להודיע בבתיים להודיע בשווקים,
 להודיע לקרובים, להודיע לרחוקים,
 לאלה שבוכים מתוך המעמקים,
 להודיע למתפללים, להודיע לדבקים,
 לכל המוותרים,
 לכל הנאבקים,
 לאלה שנגמרו הדמעות
 והם שותקים,
 לכל אלו שעומדים בתחנות.
 ומחכים,
 להודיע לכל קוויך
 שיש אלוקים!

אני רוצה להודיע!
 בקולי קולות!
 להודיע שקשה לפעמים בהתחלות,
 שיש למי לפנות ופני מי לחלות,
 יש רפואה למכות וישועה למחלות
 אני רוצה להודיע
 שיש סיכוי לעלות, מכל התהומות ומכל הנפילות!
 להודיע להמשיך למרות ההשפלות!
 להודיע שיש מי שמגשים את המשאלות!
 להודיע שיש מענה לתפילות!
 להודיע שיש טוב ללא הגבלות!
 יש אלוקים!
 רק צריך לגלות!

 להודיע יש אלוקים
 הוא בחוץ, הוא בפנים,
 להודיע שהוא מחכה למעשים הקטנים!
 שהוא אוהב אותנו יותר מאב את הבנים!
 שאין מישהו אחר בשום פנים!
 להודיע שיש אוצרות ומטמונים!
 להודיע עד כיסא הכבוד והעננים -
 יש ניסים!
 אם רק מתחננים,
 להודיע לפצוח בשירים וברננים,
 יש ניסים,
 אם רק מאמינים!

השמחה שבמשכני

אפרת שושתרי

סוד ההצלחה

שמעתי פעם מהרב יצחק פנגר:

תארו לעצמכם שאתם רואים מודעת דרושים: "מחפשים אנשים שביכולתם לבנות משכן.

כישורים נדרשים: צורפות, תפירה ועבודות מוטוריקה עדינה בכלי זהב וכסף".

האם הייתם ניגשים למכרז?

מן הסתם, רק אם אתם מומחים בתחום.

בפרשתנו, פרשת ויקהל-פקודי, נאמר על אותם אנשים שהגיעו והציעו את עצמם לעבודת הקמת המשכן: "ויבואו כל איש אשר נשאו לבו..." (שמות ל"ה, כ"א).

מה הכוונה "נשאו לבו"? אומר הרמב"ן, הרי אף אחד מבני ישראל לא היה בעל ניסיון בתחום בניית משכן. הם הגיעו ממצרים. במקרה הטוב הם יודעים לבנות פירמידות בחומר ובלבנים. גם לא היו בתי ספר לאומניות, או אנשי מקצוע שאפשר היה לעשות אצלם סטאז'. אבל זו בדיוק הנקודה. הם היו אנשים שהחליטו - אני מסוגל, אני מנסה, אני קופץ למים ואלמד תוך כדי תנועה.

כך הוא כותב: "כי לא היה בהם מי שלמד את המלאכות האלו ממלמד, או מי שאימן בהן ידיו כלל. אבל מצא בטבעו שידע לעשות כן ויגבה לבו בדרכי השם לבוא לפני משה לומר לו: אני אעשה ככל אשר אדני מצווה".

נלמד: אם אנחנו רוצים להצליח בחיים, צריכים להיות בעלי יוזמה, לא לפחד להיכשל.

אם יש לנו משהו שבוער לנו מבפנים, משהו שתמיד רצינו לעשות ולא עשינו, לא נחכה לרגע מושלם. נקפץ למים, ננסה, וגם אם נכשל - נלמד מכך ונשתכר בהמשך.

ישנו סיפור ידוע על אדיסון, ממציא נורת החשמל, שחיפש את החומר המתאים לחוט הלהט, ובדק למעלה מאלף חומרים שונים ולא מצא את ה"אחד". העוזר שלו אמר לו: תומס, אולי תעזוב את זה? נכשלת למעלה מאלף פעמים. הוא ענה לו: "לא נכשלתי אלף פעמים. פשוט שללתי 1000 חומרים לא מתאימים". עד שבסופו של דבר, אנו יודעים שהוא מצא את החומר הנכון, ונורת החשמל נזקפת לזכותו.

החוכמה היא לנסות. עדיף להתחרט על מה שעשינו, מאשר להתחרט על מה שלא ניסינו.

שאלו פעם איש עסקים מצליח: מה סוד ההצלחה שלך? הוא ענה "שתי מילים - בחירות נכונות".

שאלו אותו: איך מגיעים לבחירות נכונות? הוא ענה "מילה אחת - ניסיון".

ואיך מגיעים לניסיון? שאלו אותו.

הוא ענה "שלוש מילים - בחירות לא נכונות".

התורה מעלה על נס את אותם אנשים שנשאם לבם, שאמרו לעצמם: אני מסוגל, אני מנסה, ובעזרת השם אני אצליח.

סוד ההצלחה זה "תמיד כן!"...

ויהיה רצון שנזכה להתחדש לקראת חודש ניסן, בניסים ונפלאות בכל אשר נפנה.

בלבבך תבני משכן

הדסה דגמי

את שעובדת קשה, שעושה עבודת מידות.
את שלומדת הרבה, משהו כמו 12 שעות.
את שמשקיעה מזמנך, חוקרת אחר שאלות ותהיות,
אוספת לך תשובות וים של מסקנות.
מיישמת כל דבר וענין (כולנו יודעות שזה לא תמיד קל...)
זאת את שמשתדלת כמה שיותר,
שיהיה נוח לכולן, לכבד, לוותר.
את שבשארית כוחותיך מחייכת ומנחמת.
את שעל חתן ובנים צדיקים כל היום מתפללת.
את שמקבלת עוד ועוד קבלות!
את שעומדת בגבורה בניסיונות!

כן את זאת שתבני בלבבך בית לשכינה, לדורות!

הלוואי שנזכה.

במקום הזה

אביטל אוטמזגין

באזור בגוף למעלה-

בדיוק ליד הצלעות,

נמצא לב,

איפה שכל הרגשות.

איפה שמתחוללות כל המלחמות,

איפה שמתאכסנות כל המחשבות,

איפה ששני יצרים מתחילים את כל המריבות,

איפה שמתחוללת מהפיכה בין טוב לרע,

איפה שמתחילה ההחלטה להיות כחדש נברא,

ששם כמהה האדם בכל מאודו -

לבנות משכן להדר כבודו.

מילים טובות
המקום של כולנו

לאורם נלך

אנו זוכות לכתוב על הגאון ר' שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל. הלוואי שנזכה להעביר לנו ולילדנו את גודל חרדת הקודש בפני ראשונים ואחרונים מנחילי תורה בעוז ותעצומות לכל הדורות. הרב נולד בשבת קודש, כ"ג תמוז, תר"ע בשכונת שערי חסד. ונפטר בכ' אדר, תשנ"ה. החומר מלוקט מהספר "גאון ישראל".

מעשה שהיה:

ניגש לרבנו בחור בעל תשובה שהיה קרוב אליו, היה זה בעת שובו מתפילתו לביתו ושפך את מרי שיחו על הקשיים הרבים שעוברים עליו מבית ומחוץ, שאינו מתאקלם בישיבה שלומד בה ויש לו מלחמות וחיכוכים עם הוריו ובני משפחתו בעקבות צעדו שחזר בתשובה, ופירט את כל הקשיים שעוברים עליו ורבינו מקשיב לו ונושא עמו בעול. כשהגיעו לביתו והחלו לעלות את מדרגות ביתו סובב את פניו כלפי הבחור במבט מיוסר והתאנח, אוי, כמה קשה, כמה קשה. כך נאנח לאורך כל כשלושים מדרגות ביתו והביע ייסוריו מהקושי לטפס את המדרגות, כאשר הבחור משתומם מכך שרבינו מביע בפניו את קשייו מה שלא היה רגיל בכך. כשהגיע למדרגה האחרונה, לרחבת ביתו, חייך אליו לפתע חיוך רחב ואמר לו, היה קשה לעלות, אבל הנה עליתי מדרגה ועוד מדרגה והצלחתי להגיע.

הוא היה אומר:

"כל אדם שיש בו יראת שמיים משפיע ומקרין ממנה לכל סביבתו".

והלכת בדרכיו:

מהרב אפשר ללמוד מהי אמונה בה' יתברך, שהיה חי עם בטחון בכל מצב, שידע שהכל מה' ואם הקב"ה הביא קושי אז ביחד איתו הוא מביא את הכוחות להתמודד. אנחנו גם יכולות לזכות לחיות אמונה וככל שעובר הזמן אנחנו מבינות שאי אפשר לחיות בלי אמונה. שפשוט נזכה לחיות אמונה כל החיים בעז"ה.

צידה לדרך:

יש הבדל דק בין ענווה לגאווה והרב מלמד אותנו מהי ענווה אמיתית. כל אחת קיבלה כוחות וכשרונות שאיתם היא צריכה לעבוד את ה', היא לא צריכה להתעלם מהם, יש לה ממש מחויבות לפעול עם הכוחות שלה, וכשאדם יודע שהם אלו הכוחות שקיבל אותם מה' יתברך הוא לא יגיע אף פעם לידי גאווה, כי זה מה' ומאלו כוחות מגיעים לדרגות גבוהות. ומכאן סוד ענוותנותו הגדולה: "במקום שאתה מוצא גדולתו אתה מוצא ענוותנותו".

הרב צור שליט"א מספר:

כשהרב היה מסיים את השיעור, היו תמיד מתקבצים סביבו, כדי לא לעבור חס וחלילה על "בל תשחית" - שהרב לא ילך לבדו בלי שאף בחור ידבר איתו... פעם עליתי אל הרב להתייעץ בעניין מסוים. כשעליתי במדרגות ראיתי דרך החלון שהוא באמצע לאכול, אז הסתתרתי מאחורי הקיר... הרב ראה אותי ויצא לקרוא לי, הושיב אותי מולו, הניח את הצלחת בצד ואמר: "יש לי את כל הזמן בשבילך, אני מקשיב..."

דירה להכיר

הפעם - "כל השביעין חביבין" דירה 7. שלט מקדם את פנינו: "UP - דירה בעליה!" ואנחנו מוכנסות בחמימות לחדרה של המדריכה, שם באווירה נעימה ומשפחתית הן מספרות לנו על דירתן.

הדירה: דירה 7.

המדריכה: חני לב.

הדיירות ותפקידן:

אלישבע בורכוב - החרוצה והמעוררת של הדירה, נקיה ומסודרת - מידי פעם עורכת יום נקיון, וחובבת מנדלות מושבעת - יצירותיה נתלות אחר כבוד בדירה.
טליה איזקסון - בעלת חוכמת חיים, הבריאה של הדירה - לדוג' עושה הליכות במסדרון, (יש הספקים של צעדים).
חנה בורג - הבחורה הרגישה והבוגרת, אי של שפיות - בת שצריך בכל דירה - הן מכריזות!
רחלי פריס - הכי גדולה, חקיינית מדופלמת! שופעת שמחת חיים, בעלת ידע עולם רחב מאד.
הדסה שרביט - המצפון של הדירה! נוכחת תמיד בשיעורים, רגישה מאד לזולת.
מיכל גרינבלט - בחורה בעלת עומק, פקחית, מחמיאה תמיד לכולן - ומחמאות מקוריות!
יעל טימסיט - הרבצ'ען, המחנכת של הדור, מלמדת אותן אידיש, רגועה ובעלת אמונה תמימה.
רבקי ספינקא - הסופרת הדירתית, (נדרש מילון ע"מ להבינה), מאבחנת ומטפלת רגשית של כולן.
צינה נוטיס - בעלת נתינה ללא גבולות, טובת לב ורגישה. חיובית, זורמת ומסתדרת עם כולן!
רוחלה מלכין - האמא הרחמניה שלהן! (מבשלת, חובשת וכו') הבת הכי לארג'ית!
אסתר ברכה לונדון - ילד הפלא, הסנשן שלהן, בעלת שמחה פנימית ואמיתית.
שירה ישראליאן - בעלת כושר רטורי ואוזן קשבת (שילוב מנצח) ויש לה השקפות חזקות וברורות.
באריה פארן - בת הזקונים, שנונה, חרוצה ובעלת חוש אחריות מפותח ושומרת הראש של הספה...
רבקי לנפסקי - אינטלגנטית, מלאת חיים, בחורה אחראית ושקולה ותמיד נעימת שיחה בשבילן.

שיאים דירתיים:

- שבת אצל המדריכה.
- המדריכה ננעלה כל היום הראשון בחדרה.
- עם החדר הכי מבולגן (לא בצחוק - הוצאו משיעור בשביל ללכת לסדר אותו!).
- במהלך תוכנית המדריכה הזמינה מגשי פיצה בזה אחר זה עקב רעב מתמשך של הבנות.
- המדריכה בכתה ביום הראשון (מקוות שדמעות אושר בלבד).
- מתחילים מסיבות בזמן שנקבע!
- כל בנות הדירה נוכחות בסעודות שבת! (וואוו, שנזכה כולנו)

שירים דירתיים:

לרוב אסור לשיר, זאת אומרת עדיף שלא אם זה בזיוף. ואם כן אז מלמולים של 'דיד נפש' יש באסים וקולות שניים ושלישיים, מי ששרה נורמלי היא הבעייתית, השירים לרוב בידיש.

שפ(ב)ע של מילים / ביטויים:

- "באר לחי רואי"
- יוספה רינת בת מזל
- באר שבע (לא במובן הפשוט)
- חסר לי אנשים.
- ילדות מתוקות / צדיקות...
- פיפר
- שיתנה

מאכלים דירתיים:

- מוזלי (פשוט)
- סלטים מושקעים
- לחם שום טעים של אחת הבנות.
- מוקרמים

סדר יום בדירה:

באריה הולכת לישון ויעלי קמה, שקט... ואז נפתח היום, שעונים מצלצלים וכל הבנות מתחילות את שגרת יומם, אם את קמה מאוחר את מפריעה למניין בית הכנסת המתקיים בסלון, עומס תנועה קל בכיוון האמבטיה וריצה מהירה לכיתות. ארוחות בוקר משותפות וקבועות. במשך היום תחלופה מתמדת של בנות.

בשעת הנעילה:

כולן בדירה עוד לפני נעילה, (משעמם בחוץ או כיף בפנים?) הן תמיד פה בזמן, עד שאפילו אין צורך לנעול. ואז מתחילים חיי הלילה שלהן שכוללים דיונים מוזרים, ביצוע תורניות, כל אחת אוכלת שאריות אוכל מבת אחרת. חוק רבינו תם על אוכל שנופל על הרצפה (מעבר ל- 5 דקות) וכך עד שהן מתעייפות והולכות לישון...

7 דקות לפני כניסת שבת:

מה שבת היום? חקירות מתי באמת שבת? ומתי שקיעה? ואחרי שהן מעכלות את המידע הן נכנסות לפעולה. 5-10 עומדות מול המראה בניסיון נואש לראות את עצמן. צינה פותחת את הארון בגדים וכל הרוצה ליטול תבוא ותיטול, תהליכי התארגנות לקראת שבת ובסוף הכול מוכן.

אירוע דירתי מסעיר:

הבנות הוזמנו אחר כבוד לשבת אצל מדריכתן המהוללה, חני היקרה. והבנות בשמחה וגיל יצאו יחד ביום שישי לכיוון ביתה של מדריכתן. רק אחת הבנות נסעה לבדה, ולפתע ללא כל הודעה מוקדמת נקלעה לפקקים רצינים בעקבות תאונה! שבת, בפתח והבחורה בנסיעה אי שם... בלחץ הן התקשרו לרב והוא אמר שעליה להמשיך בנסיעה עד השקיעה, (עם הדרכה מאד ברורה מה מותר/אסור) כמובן שלתקשר איתה בטלפון הן לא יכלו והם יצאו דאוגות לחפשה ברחובות העיר והגיעו אף ליציאה ומצאו אותה רגועה ועליזה! באומרה שיכול להיות מאד נחמד לערוך שבת בשדות...

שבע משפטים למדריכה:

למדריכני לב,
רצינו לומר מזמן ועכשיו יש לנו זכות.
את המדריכה הכי טובה ברמה ובאיכות.
את נותנת כל כך המון.
משקיעה מעל ומעבר לכל דמיון.
אם לב גדול ממש כשמך (משפחתך),
רוצה שיהיה לנו כיף וטוב.
אנחנו. (מעריצותך המושבעות)

שבע משפטים לחניכות:

כל השביעין חביב –
ואתן במיוחד.
מעריכה ואוהבת,
גאה בכן על כל כך הרבה.
תודה עליכן!
שבת שלום
- אני -

מילמילון

עוד רגע אנחנו חוזרות הביתה, כל מה שקנינו בתקופה הארוכה והעמוסה הזאת הולכים איתנו הביתה והמבחן האמיתי מתחיל! כדי לעמוד בניסיונות שאורבים לנו בזמן שאנחנו בבית כדאי להיזכר למה באתי לפה...

מה אני מקריבה (יותר נכון מתקרבת..) ונותנת מעצמי בשביל הגדילה שלי.

הגעתי עד הנגב, המדבר, השממה... כדאי שההקרבה הזאת לא תהייה לשווא. אז במה זכינו להתקרב יותר?

אופקים - שהרחבנו, ולא רק במיקום במפה, אלא בעיקר בידיעות ובחכמת התורה האלוקית.

ביאורי תפילה - שיעורים עמוקים של הרב י.א. כהן שנותנים אור חדש על פירושי התפילה שהופכים אותה להיות אחרת לגמרי...

גמ"חים - כדורי אקמול או ממתקים לצ'ופרים ועוד הרבה.

דיבור - אפשר לשים לב שלפעמים נשמע שנכנסנו לישיבה- "חברותא, שכוייח, רבצען, טש'ולנט"

הכנה לתפילה - שמעתי על המושג הזה רק פה באופקים. לתפילה יש טעם אחר לחלוטין כשמתכוונים אליה. בדוק ומנוסה!

זכני לגדל - למדנו על החשיבות בבית של תורה, וכמה חשוב כבר עכשיו להתפלל על הילדים שלנו.

זכור את יום השבת - השבת בסמינר מחברת אותנו אל המטרה האמיתית, להיות עובדות ה' באמת!

חברותות - מסגרת שונה משיעורי קודש, בה יש לנו הזדמנות לזכות ללמוד אחרת עם השניה.

טשולנט- ליל שישי סביב הסיר חמין בחדר האוכל בהחלט מוכיח למה אנחנו פה (ואולי מה גורם לנו להישאר (!?)

יראת שמיים - רק מלשיר "טאטע..." אני רוצה להיות יראת שמיים" יראת השמים שלנו מתחזקת, ונזכור שכל מה שמבקשים על רוחניות מתקבל!

כשרות - למדנו כמה העניין הזה חשוב וקריטי וכמה צריך לשים לב לא רק למה שיוצא מהפה, אלא גם למה שנכנס אליו.

לבוש - בהחלט ניכר שינוי שמראה על ההתקדמות של כל אחת ואחת... אשרינו שזכינו!

מידות - עבודת חיים, כאן זה בהחלט רק הטירונות. אבל נזכור "קשה באימונים- קל בקרב!"

ניגון - שבוקע את הלב ללא מחסומים, זכינו לסנן מוזיקה לא ראויה ולהכניס במקומה שירי נשמה טהורים.

ספרי קודש - כמה ספרי מוסר, השקפה ומחשבה זכינו להכיר ואפילו ללמוד!

עבריות אנחנו - הזכות הגדולה שנפלה בחלקינו להבין כל יום מחדש יותר ויותר את הזכות הגדולה הזאת להיות חלק מהעם הנבחר. (אגב פסח.. בני חורין וכו'..)

פסח - יציאה מעבודות לחירות אמיתית עם משמעות אחרת אחרי כל ההכנה שקיבלנו פה בשיעורים,

צ'ופרים - תודה גדולה למדריכות המסורות שדואגות שגם בבית יהיה לנו ממה להיטען ולהגיע לליל הסדר מוכנות בעיקר רוחנית! מעריכות כולנו!

קרבת אלוקים - זכינו להבין שקרבתו - הטוב, וזולת זה - הבל, "זהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להמצא" (מסילת ישרים).

רצונות וכיסופין - שהתחדשו בנו, שאיפות נעלות שמראות לאבא שבשמים מה באמת חשוב לנו.

שבת אחיות גם יחד - האחדות שלנו בסמינר משפיעה על כולן, "זוהי משאת נפשו של כל אדם, להיות בין חברים אשר שאיפה אחת להם" (הרב וולבה).

תורה - ערך של כל החיים שלנו, שלמדנו והבנו ולאט לאט מפנימות שזה הדבר היחיד שלא ישתווה לו כלום, "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף".

שיחו בכל נפלאותיו

והפעם- סיפור מזוית קצת שונה...

שרה וסרצוג משנה ב' מספרת:

ברחובה של העיר בני ברק, בשעות הערב המאוחרות (או המוקדמות...?) מצאתי את עצמי הולכת במהירות לעבר התחנה בידיעה גמורה שאין לי סיכוי בדרך הטבע להספיק את האוטובוס לאופקים, אך מצד ההשתדלות הלכתי בכל זאת.

עמדתי ברמזור האדום ופתאום ראיתי בצד השני של הכביש את האוטובוס שלי כבר בתחנה.

אני עומדת, והוא עומד.

שנינו לא זזים.

היה נראה שהוא פשוט מחכה רק לי..!

לאחר המתנה ארוכה הרמזור התחלף ופסעתי לעבר התחנה, תוך כדי שהאוטובוס עודנו ממתין...

ובאותו רגע שהגעתי לתחנה וכבר דמיינתי איך כף רגלי דורכת על המדרגה הראשונה ---

האוטובוס התניע

ונסע.

נשארתי לעמוד בתחנה, קצת המומה.

ודווקא מתוך הרגעים הללו, במקום להתאכזב כמו שקורה פעמים רבות - הבזיקה בראשי תובנה אדירה!

נגזר עלי מראש לא לעלות לאוטובוס הזה, והקב"ה זיכה אותי שאני גם אראה ואבין זאת.

לכן הוא זימן שהאוטובוס יעמוד מול עיני ויחכה לי ואני אגיע עד אליו- ורק אז, כשאני במרחק כמעט נגיעה ממנו - רק אז הוא יסע!

כי עלי מוטלת חובת ההשתדלות - אך לא היא זו שקובעת!

מה שנגזר עלי זה מה שיקרה.

ואם כל זה לא קרה אלא רק בשביל התובנה הזו, שאלמד לשנות את ההסתכלות על כל מיני מצבים שמזדמנים בחיים -

דייננו!

אם גם את רוצה לפרסם סיפור השגחה פרטית,

תוכלי לפנות לשירן שהינו, דירה 10, או בטלפון: 0583277551

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם -
בזכות שעושים מקדש ולא חסים
על ממונם - אז שכנתי בתוכם -
בתוך כל יהודי"
(הרבנית פילץ, שירן שהינו)

"ההשתדלות המינימלית זה להוציא את
העניין מגדר 'לסמוך על נס' "
(הרבנית אילנה, דניאלה שוסטק)

"כשהעין טובה - גם המחשבות טובות,
וכשהמחשבות טובות - גם המעשים טובים"
(הרב רייך, מיכל שם טוב)

"כשאדם הולך עם מטען של ביטחון
זה נותן לו חסינות לצלוח"
(הרבנית אילנה, אפרת שושתרי)

"בית של תורה זה בית
שהתורה מרגישה בו בבית"
(הרב רייך, רחל בן-חביב)

עלי
דרך

"תשובה זה לשוב למקום
שאליו את שייכת"
(גב' גנפולסקי, שירן שהינו)

"הדיבור של האדם 'רוח ממללא' פועל גם
על העולמות העליונים"
(הרבנית הורביץ, יהודית רינדר)

"מי האיש החפץ חיים... לראות טוב"
מי שרוצה חיים צריך לראות טוב בכל דבר"
(הרב רייך, דניאלה שוסטק)

"הצניעות של האישה זה הצניעות שלה!"
(הרב י.א. כהן, אפרת שושתרי)

"בית יעקב לא נועד בשביל שהאישה תוכל
לפרנס את הבית, אלא כדי לשמור על הבית
בקדושה עד החתונה"
(הרבנית ציפורה גולדברג בשם הרב אלישיב,
הדסה אסתר אברהם)

"גדלות הנפש של האדם אינה תלויה
במעשים בלבד, אלא רק כפי הזמן והדור"
(הרב צור בשם החפץ חיים, יהודית רינדר)

"בזכות נשים צדקניות נגאלנו, בזכות נשים
צדקניות נגאל, אז קדימה!
"So go ahead!
(הרבנית פילץ, הודיה שמחה אלבז)

"נח זו לא מילה נרדפת לטוב,
וקשה זו לא מילה נרדפת לרע"
(הרבנית אילנה, אפרת שושתרי)

"כשהעין על הזולת טובה
אז טוב לך בפנים"
(הרב רייך, מיכל שם טוב)

"לוותר זה לא חולשה,
לוותר זה ניצחון!"
(הרבנית עמית, דניאלה שוסטק)

"הישועה מגיעה דרך ההשתדלות אבל לא בגללה"
(הרבנית אילנה, הדסה אסתר אברהם)

"הקב"ה לא רוצה לנהל את העולם
בדרך נס, לכן הוא מבקש השתדלות"
(הרבנית אילנה, יהודית רינדר)

"דיני התורה שיש בהם הכי הרבה
סעיפים ופרטים, זה הלכות של
סכסוכים בין שכנים!"
(הרב צור, אפרת שושתרי)

"מי שיגיד לך מה את מסוגלת ומה את לא,
זה רק מי שברא אותך!"
(גב' גנפולסקי, שירן שהינו)

רחלי אהובה שלנו!

כמה טוב שזכינו במדריכה שתמיד נותנת, עוזרת,
וקשובה בכל רגע למרות שתמיד יש לך מה לעשות,
את מפנה הרבה מזמנך היקר בשבילנו ובכל דבר מרגישים
את הלב החם והאהוב שלך, את אשת חיל כבר מעכשיו
אוהבות ומעריכות עד כיסא הכבוד ובחזרה....
המרכזיות שלך!

לאסתר חנה האהובה שלנו!

איזה כיף שאת בדירה שלנו,
תמיד משרה רוגע ואוירה טובה,
אין כמוך בכל העולמות!
אוהבות ומעריכות - מרכזית!

להדסי כהן!

מזל טוב ליום הולדתך ה-19!
פשוט בשבת לא יכולנו להגיד לך...
עד 120 באמת גדלת!
אוהבות מלא-
המשפחה, שלא בחרנו...(דירה 4)

לשירה בן סימון חברתנו היקרה!

מזל טוב לרגל נישואי אחיך,
שתזכי גם את לבנות בית נאמן בישראל
שמושגת על אדני התורה והיראה!
אוהבות המון ומאחלות רק לשמחות,
חברותייך למגמת חנ"מ.

Les Françaises!

Dernier Chabat avant les
"grandes" vacances de pessah!
Profitez au max a la maison
Vous allez me manquer!
Bon voyage a toutes!
Chabat Chalom!
Odaya Simha

לכל אחיותיי לסמינר!

בהצלחה רבה בתקופה הקצרה הזאת שלפני
היציאה לחופשת פסח,
אל תקראי קצרה אלה קצירה -
שתזכו לקצור כמה שיותר
רגעים שיחזקו וישמרו את כל מה שאספנו
עד עכשיו במשך כל תקופת החופשה
בהערכה רבה, תמר פישמן.

לשמניסטיות האהובות שלי

הייתן מאוד חסרות לי בחופשת פורים.
אני מאוד שמחה לחזור אלכם!
מרים סופר

לאפרת שושתי היקרה!

יום הולדת שמח!
(אמנם באיחור, אבל חייב...)
מעריכות אותך המון
ולא מפסיקות ללמוד ממך!
באהבה, בנות הסמינר.

למרים הצדקנית שלנו!

תודה על כל ההילולים שאת כותבת לנו,
זה תמיד מחמם את הלב!
שה' תמיד ישמח אותך..
כמו שאת משמחת אותנו בדירה!
אוהבות ומעריכות דירה 8

להדסה אסתר שלנו!

תודה רבה על כל מה שאת עושה למען העיתון
על העבודה עד השעות המאוחרות של הלילה.
באמת בזכותך יש לנו עיתון כל כך עשיר.
ד' ישלם שכרך על כל זאת כפל כפליים.
מעריכות מאוד!
כל בנות הסמינר (וצוות עלי אופק)

"בלבבי

משכן אבנה
להדר כבודו

ולמשכן מזבח אשים
לקרני הודו

ולנר תמיד אקח לי

את **אש העקידה**

ולקרבן

אקריב לו את

נפשי היחידה"

(הרב הוטנר עפ"י ספר חרדים)